

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 6/08-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Ing. M. J., B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. J. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 p o r u š e n é b o l o .

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia Ing. M. J. v sume 7 492 Sk (slovom sedemtisícštyristodevät'desiatdva slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. E. L., B., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. M. J. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 6/08-23 z 9. januára 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. M. J., B. (ďalej len „sťažovateľ“), z 3. februára 2007, ktorou namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prejednanie svojej záležitosti ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne uviedol, že sa žalobou na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhal „... *určenia neplatnosti kúpnej zmluvy o predaji obytného bytového domu ... v B., z dôvodu porušenia jeho predkupného práva k bytu, ktorý sa v ňom nachádzal a zároveň žiadal uložiť hl. mestu*

Bratislava povinnosť uzavrieť s ním kúpnu zmluvu o prevode tohto bytu podľa zákona č. 182/1993 Z. z.“

Okresný súd rozsudkom č. k. 19 C 114/97-321 zo 17. marca 2005 žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že „... mesto odpredalo objekt tretej osobe na základe kúpnej zmluvy z 20. 10. 1994 po tom, čo s odpredajom súhlasilo mestské zastupiteľstvo dňa 22. 9. 1994, teda skôr, než sťažovateľ požiadal o kúpu bytu dňa 19. 10. 1994“.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v rámci odvolacieho konania rozsudkom sp. zn. 8 Co 195/05 z 25. apríla 2006 rozsudok okresného súdu potvrdil s odôvodnením, že „... u sťažovateľa neexistoval žiaden právny vzťah, ktorý by odôvodňoval jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP. K tomu ešte dodal vecný dovetok, že sporné priestory ani bytom nie sú, preto sťažovateľ nemá nájomný vzťah k nemu. Otázkou neplatnosti sa už vôbec nezaoberal“.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 dovolanie odmietol ako neprípustné.

Na základe týchto skutkových tvrdení sťažovateľ namieta: «... Zmysel ústavy spočíva nielen v úprave základných práv a slobôd, ale aj inštitucionálneho mechanizmu a procesu utvárania legitímnych rozhodnutí súdov ako orgánov verejnej /štátnej/ moci, nielen v priamej záväznosti ústavy, ale s j v nevyhnutnosti súdov interpretovať a aplikovať právo pohľadom ochrany základných práv a slobôd. V posudzovanej veci to znamená povinnosť všeobecných súdov interpretovať jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka /resp. iných zákonov/ v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných základných práv a slobôd. (...)

Zmena právneho náhľadu, ktorá ale zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa neopodstatňuje /§ 220 OSP/, je ... vždy dôvodom kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu,

pretože z hľadiska ústavnoprávneho sa musí účastníkom otvoriť možnosť pre uplatnenie práva vyjadriť sa k nemu, príp. aj predložiť nové dôkazy, ktoré z hľadiska dovedajšieho priebehu konania neboli relevantné.

... Sťažovateľ sa domnieva, že napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov boli porušené jeho základné práva, zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ...

... Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom odvolacieho a dovolacieho súdu, ktoré v situácii, keď odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa na základe odlišného právneho názoru na procesnú otázku - preukázanie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP - mu nedali možnosť v konaní pred všeobecnými súdmi sa proti tejto novej argumentácii brániť. Tieto súdy teda v danej veci nedali ústavne konformnú interpretáciu ust. § 219, § 221 a § 237 písm. f, g OSP, v spojení s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

... Okresný súd otázku existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe podľa ust. § 80 písm. c/ OSP uznal za splnenú, preto pristúpil k riešeniu vecných otázok ohľadne neplatnosti kúpnej zmluvy a povinnosti vlastníka uzavrieť so sťažovateľom kúpnu zmluvu ohľadne prevodu bytu. Tieto vecné otázky vyriešil v neprospech sťažovateľa s odôvodnením, že

- kúpna zmluva medzi žalovanými účastníkmi konania bola síce uzavretá dňa 20. 10. 1994, ale mestské zastupiteľstvo dalo súhlas s jej uzavretím ešte dňa 22. 9. 1994, teda skôr, než sťažovateľ požiadal o prevod bytu - urobil tak dňa 18. 10. 1994, teda pred uzavretím kúpnej zmluvy - preto podľa súdu mesto nepochybilo, keď kúpnu zmluvu uzavrelo, lebo jeho dispozičné oprávnenie s nehnuteľnosťou, nebolo ničím obmedzené, takže mu ani nemohla byť vyslovená povinnosť previesť byt na sťažovateľa podľa príslušných ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z.

- takto vyslovený právny názor treba označiť za formálne nelogický i materiálne nesprávny, pretože súd vôbec nerozlišoval medzi predchádzajúcim rozhodnutím mestského zastupiteľstva z 22. 9. 1994, ako aktom internej povahy, ktorého podstata spočívala len vo formulácii vôle obce a prejavom vôle a jeho akceptáciou, ako základným pojmovým prvkom dvojstranného právneho úkonu; len podpis štatutárneho orgánu obce /mesta/ na písomnej kúpnej zmluve z 20. 10. 1994 je právnym úkonom obce a jeho akceptácia

druhou stranou nastáva právna perfekcia zmluvy, (...)

- Krajský súd, ak zamietol žalobu sťažovateľa - vo forme potvrdenia rozsudku okresného súdu - pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na takom určení, bolo vylúčené, aby žalobu preskúmal po stránke vecnej, hoci tak urobil aj nad rámec dôvodov namietaných sťažovateľom, čím sťažovateľovi odňal reálnu a efektívnu možnosť pred súdom, hoci

- jeho skutkový záver, že "predmetné priestory užívané sťažovateľom neboli nikdy skolaudované ako byt a teda bytom nie sú, preto /.../ právo osobného užívania bytu sa nemohlo pretransformovať na nájom bytu podľa § 871 OZ", je v rozpore so skutočnosťou, lebo rozhodnutím príslušného orgánu z 11. 12. 1989 bol sťažovateľovi pridelený 2 - izbový služobný byt prvej kategórie o obytnej ploche 45,5 m² v B., ... a následne s ním bola uzavretá aj dohoda o odovzdaní a prevzatí bytu do osobného užívania, čím boli splnené všetky zákonné podmienky pre vznik osobného užívania bytu pre sťažovateľa v zmysle ust. § 152 a nasl. OZ v znení platnom do 1. 1. 1992,

- v dôsledku čoho príslušným rozhodnutím kompetentného orgánu bol sťažovateľ vyškrtnutý z miestneho zoznamu uchádzačov o byt lebo „užíval vlastný byt zodpovedajúci zákonným podmienkam",

- z toho vyplýva, keď štát, ako stavebnoprávny dohľad a zároveň aj vlastník bytu /nehnutel'nosti/ uzavrel právny režim formou vzniku osobného užívania bytu, tento právny vzťah sa ex lege /§ 871 OZ/ od 1. 1. 1992 pretransformoval na obligačný nájomný vzťah, do ktorého vstúpilo mesto s povinnosťami vyplývajúcimi pre neho zo zákona č. 182/1993 Z. z.,

- čo musel odvolací súd rešpektovať, lebo mimo rámec správneho súdnictva nebol oprávnený skúmať vecnú správnosť správnych aktov príslušných „bytových orgánov", ktoré ich vydali v medziach svojej právomoci a boli právoplatné i vykonateľné /nešlo o pakt/, a to aj za predpokladu, že by boli objektívne nezákonné,

- z hľadiska ústavnoprávneho tak súd porušil právo sťažovateľa ako nájomcu predmetného bytu, ktoré požíva ochranu nielen v rovine jednoduchého práva, ale aj v rovine ústavnoprávnej /medzinárodnoprávnej - Európska sociálna charta - čl. 31 ap./.

... Najvyšší súd takto „pokrivené vzťahy“ krajským súdom, svojím rozhodnutím nenaroval, keď v jeho postupe nevzhliadol žiadnu nesprávnosť - dovolanie sťažovateľa

odmietol ako neprípustné - hoci sťažovateľovi bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom /dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ OSP/ a zároveň rozhodoval o tom, čo mu do právomoci nepatrilo /písm. a/ cit. ustanovenia/, keď ako inštančný všeobecný súd /nie správny súd/, neprihliadol na vady konania, ktoré robia doterajšie konanie zmätočným.

Ak má byť splnený jeden z účelov súdnej jurisdikcie, je celkom nevyhnutné, aby aj rozhodnutie dovolacieho súdu zodpovedalo zákonu nielen v merite veci za plného rešpektovania hmotného a procesného práva, ale aby tiež odôvodnenie vydaného rozhodnutia vo vzťahu k zmienenému účelu, zodpovedalo kritériám daným ust. § 157 ods. 2, 3 v spojení s § 243c OSP, lebo len vecne správne /a zákonu celkom zodpovedajúce/ rozhodnutie a náležito, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá plynúce s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Napadnuté uznesenie dovolacieho súdu uvedenú a požadovanú kvalitu nemá, lebo bez odôvodnenia - arbitrárne konštatuje, že „... nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 OSP i keď dovolateľ vadu /.../ namietal“.»

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom v tomto znení: „1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesením Najvyššieho súdu SR z 25. 10. 2006, sp. zn. 4 Cdo 276/2006 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu z 25. 10. 2006 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva úhradu trov právneho zastúpenie v sume 6.853 Sk (...) ktoré Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. E. L., (...).“

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (v podaní z 19. februára 2008 doručenom ústavnému súdu 5. marca 2008) sťažovateľ prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne oznámil, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania vo veci samej. Zároveň poukázal na dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu vo veciach sp. zn.

2 Cdo 170/2005, 4 Cdo 171/2005 a uviedol, že aj podľa súdnej praxe najvyššieho súdu „...nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku zakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, pre ktorú je dovolanie prípustné aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu...“, takže rozhodnutie najvyššieho súdu v danom prípade, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné bolo arbitrárne svojvoľné a zjavne nespravodlivé. Sťažovateľ zároveň uviedol, že mení petit sťažnosti a žiadal, aby ústavný súd rozhodol vo veci nálezom tohto znenia: „1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesením Najvyššieho súdu SR z 25. 10. 2006, sp. zn. 4 Cdo 276/2006 a rozsudkom KS v Bratislave z 25. 4.2006, sp. zn. 8 Co 195/05, porušené bolo.

2. Uvedené rozhodnutia zrušuje a vec vracia KS v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania za 3 úkony právnej pomoci v sume 10.335 Sk, (...).“

Na základe výzvy ústavného súdu zo 16. januára 2008 sa k sťažnosti vyjadril predseda najvyššieho súdu, ktorý vo svojom stanovisku z 1. februára 2008 uviedol: „Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vytýka Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, že svojím uznesením sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. apríla 2006 zasiahol do jeho práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby Ústavný súd Slovenskej republiky toto rozhodnutie zrušil vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ namietal, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval v napadnutom rozhodnutí ako dovolací súd, porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Poukázal na to, že odvolací súd v danej veci potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa na základe odlišného právneho názoru na otázku preukázania naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. V dôsledku tohto postupu mu bola odňatá možnosť sa proti tejto novej argumentácii brániť.

Tieto námietky sťažovateľa nepovažujem za opodstatnené, pretože oba súde nižších stupňov sa v konaní otázkou existencie, či neexistencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe zaoberali Sťažovateľ sa teda k veci vrátane jej právnej kvalifikácie mal možnosť vyjadriť. V rozhodnutí odvolacieho súdu preto nešlo o tzv. prekvapujúce

rozhodnutie, ktoré by viedlo k porušeniu procesných práv sťažovateľa.

Keďže od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, súhlasím s upustením od ústneho pojednávania.“

Ústavný súd v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom súdneho spisu týkajúceho sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe predložených listín a obsahu dotknutých spisov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ namietal porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napádaným uznesením najvyššieho súdu z 25. októbra 2006 z dôvodu, že v predmetnej veci mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť „*konať pred súdom*“, konkrétne

vyjadriť sa k otázkam, ktoré boli podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie o sťažovateľovej žalobe podstatné, a taktiež došlo zo strany odvolacieho súdu k prekročeniu jeho právomoci, keď nad rámec svojej iurisdikcie skúmal vecnú správnosť a zákonnosť rozhodnutia správnych orgánov (rozhodnutie o pridelení bytu).

Sťažovateľ namieta, že tieto pochybenia odvolacieho súdu založili dovolacie dôvody v zmysle § 237 písm. a) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a preto sa súdnej ochrany domáhal uplatnením mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania (§ 236 až § 243d OSP). Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania mu však neposkytol súdnu ochranu v súlade s právom na spravodlivé prerokovanie veci, keď uznesením sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 bez náležitého odôvodnenia dovolanie ako neprípustné odmietol.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Z uvedeného ústavného vymedzenia kompetencií a postavenia všeobecných súdov a ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných sporoch patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásadne preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by

vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Otázku, či konanie rešpektovalo princípy uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, posudzuje ESLP so zreteľom na „osobitné okolnosti prípadu“ posudzujúc konanie ako celok (napr. rozsudky A. M. proti Taliansku, 1999, Van Mechelen proti Holandsku, 1997). Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Pri zisťovaní otázky, či boli porušené označené práva sťažovateľa, ústavný súd skúmal celé konanie okresného súdu, teda aj jeho rozsudok. Z jeho záverov vyplýva:

«...Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, výmerom o pridelení služobného bytu, zápisom o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu, kúpnu zmluvou č. ..., dodatkom č. 1

ku kúpnej zmluve, listom vlastníctva č. ..., kolaudačným rozhodnutím zo dňa 29. 12. 1977, výsluchom svedkov P. K. a Ing. L. H., žiadosťou o kúpu bytu z 18. 10. 1994, ostatným obsahom spisu, pričom zistil tento stav veci :

Kolaudačným rozhodnutím zo dňa 29. 12. 1977 bolo povolené užívanie stavby – Klub mládeže v B., na účel občianskej vybavenosti, postavenej na parcele č. ... v k. ú. B. Objektu bolo pridelené zápisné číslo Prevádzkovateľ objektu, správa účelových zariadení MV SZM na prízemí objektu vyčlenila 2 miestnosti s chodbou, so samostatným vchodom, na účely bývania. Tieto priestory, ktoré neboli kolaudované ako byt, boli pridelené navrhovateľovi ako „služobný byt“ Prevádzkárnou ObNV B. 2 dňa 11. 12. 1989, ktorý v tom čase pôsobil ako vedúci klubu výpočtovej techniky v K. Navrhovateľ v týchto priestoroch býval s rodinou, i keď nevykonával žiadne práce viazané na nájom bytu služobného. V marci 1992 vypracoval prevádzkovateľ objektu na ... v B. – Prevádzkáreň B., návrh na využitie majetku, podľa ktorého navrhol využiť budovu okrem iných možností na obchodno – podnikateľské činnosti, ktoré navrhol A. – vykonanie strediska komplexných služieb informatiky – Dom podnikateľov. Odporca v I. rade nájomnou zmluvou zo dňa 24. 09. 1993 prenajal odporcovi v II. rade mestský majetok na dočasné užívanie. (...) Dňa 22. 09. 1994 mestské zastupiteľstvo prerokovalo návrh na odpredaj objektu ... v B. Odporca v II. rade požiadal o odkúpenie objektu. Mestské zastupiteľstvo schválilo prevod vlastníctva uznesením č. 721 a následne, dňa 20. 10. 1994 bola podpísaná kúpna zmluva č. ..., medzi odporcom v I. rade a odporcom v II. rade. Rozhodnutím Katastrálneho úradu v B. ... bol povolený vklad do katastra nehnuteľností s účinnosťou od 27. 04. 1995.

Súd tiež zistil, že navrhovateľ listom zo dňa 18. 10. 1994, doručeným odporcovi v I. rade do podateľne dňa 19. 10. 1994 požiadal o odkúpenie „bytu“ v objekte ... v B. (...)

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľom napadnutá kúpna zmluva svojim obsahom alebo účelom neodporuje zákonu ani žiaden zákon neobchádza. Zmluva ... zo dňa 20. 10. 1994 bola uzavretá podľa ustanovení občianskeho zákonníka. Podpisu kúpnej zmluvy predchádzalo schválenie prevodu nehnuteľností z vlastníctva odporcu v I. rade v prospech odporcu v II. rade Mestským zastupiteľstvom hlavného mesta SR Bratislavy podľa článku 38 ods. 2 Štatútu hlavného mesta SR Bratislavy a jeho doplnkov 1 – 6, uznesením č. 721 zo dňa 22. 09. 1994. Zmluva má písomnú formu a náležitosti v súlade s ustanovením § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obsah kúpnej

zmluvy je určitý zrozumiteľný a predmet predaja je špecifikovaný. Kúpna cena nehnuteľnosti bola určená podľa znaleckého posudku 6/94 vypracovaného znalcom Ing. C. V.

Pokiaľ navrhovateľ namietal rozpor kúpnej zmluvy s ustanoveniami § 16 ods. 1 a § 24 zákona č. 182/93 Z. z. v znení platnom do 1. 8. 2005, súd toto nezistil, nakoľko odporca v I. rade odpredal objekt, ktorý nebol bytovým domom, do vlastníctva nájomcu – odporcu v II. rade. Súhlas mestského zastupiteľstva s odpredajom celej nehnuteľnosti bol daný v čase, keď o odpredaj „bytu“ navrhovateľ nepožiadaval, preto odporca v I. rade pri nakladaní so svojím vlastníctvom postupoval v súlade so všeobecne záväzným právnym predpisom – Občianskym zákonníkom. Na základe zistených skutočností, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, súd v tejto časti návrh ako nedôvodný zamietol.

V časti žaloby týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcovi v I. rade zabezpečiť predaj bytu navrhovateľovi, súd zistil, že odporca v I. rade nedisponuje právom nakladať s „bytom“ ktorý bol vytvorený z priestorov nachádzajúcich sa na prízemí objektu ... v B. (...))»

Sťažovateľ v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu okrem iného namietal, že priestory v objekte ... v B. mu boli v roku 1989 pridelené ako byt, o čom predložil listinné dôkazy, pričom bol na uvedenej adrese prihlásený taktiež k trvalému pobytu a tento objekt je ako obytný dom s jedným bytom evidovaný aj v zozname Magistrátu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „magistrát hlavného mesta“). Sťažovateľ taktiež uviedol, že magistrát hlavného mesta mu 4. januára 1995 doručil „...výpočtový list na nájomné...“, pričom on za užívanie bytu platil. Tým, že platil žalovanému v I. rade nájomné a žalovanému v II. rade za služby spojené s užívaním bytu, prejavil „...oprávnený a odôvodnený záujem...“ na určení neplatnosti kúpnej zmluvy.

Krajský súd na základe podaného odvolania rozsudok okresného súdu potvrdil. Zo záveru rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva: „...Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci, pričom svojím rozhodnutím správne rozhodol, keď návrh v celosti zamietol.“ Podľa názoru krajského súdu (uvedenom v odôvodnení rozsudku sp. zn. 8 Co 195/05 z 25. apríla 2006) : „Žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorej

predmetom je nehnuteľnosť, je potrebné podľa ustálenej súdnej praxe považovať za určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (...).

Základnou otázkou, ktorú bolo nevyhnutné v konaní vyriešiť, pred tým, než by sa pristúpilo k samotnému skúmaniu (posudzovaniu) platnosti alebo neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy, uzatvorenej medzi odporcom 1/ a odporcom 2/, bolo, či navrhovateľ má na určovacej žalobe, ktorou sa domáha určenia neplatnosti predmetnej zmluvy, naliehavý právny záujem v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) OSP.

Naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom (odporcami), ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť; nie je pri tom rozhodujúce, ako táto neistota vznikla.

Súd prvého stupňa niektoré otázky, ktoré bolo potrebné posúdiť, správne riešil (v konaní postupoval), nemal však dôvod posudzovať platnosť predmetnej kúpnej zmluvy, pretože u navrhovateľa neexistoval žiadny právny vzťah, ktorý by odôvodňoval jeho neliehavý právny záujem na požadovanom určení (že kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 1/ a odporcom 2/ je neplatná). (...)

Navrhovateľ svoje právne postavenie a naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení vyvodzoval z toho, že ako nájomca bytu by mal určité právo k užívaným priestorom, resp. právo kúpy týchto priestorov ako bytu.

Súd prvého stupňa však správne uzavrel, že predmetné priestory (priestory užívané navrhovateľom) neboli nikdy skolaudované ako byt a teda bytom nie sú. U navrhovateľa nemohlo vzniknúť právo osobného užívania bytu, pretože toto právo nemohlo vzniknúť k nebytu. Navrhovateľovi nikdy nebol príslušným orgánom platne pridelený byt – ako už bolo spomenuté takýto priestor ako byt ani objektívne (právne) nejestvoval (ako byt nebol nikdy skolaudovaný) – a navrhovateľovi nevyplýva (nemá) žiadne právo k priestorom, ktoré on považuje za byt, ale bytom nie sú. Pretože tu nevzniklo právo osobného užívania, nemalo ani čo (chýbajúce právo) sa k 1. 1. 1992 pretransformovať na nájom podľa § 871 OZ.

Odvolačí súd práve z dôvodu chýbajúceho naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení ani nepreskúmal, či je namietaná kúpna zmluva platná, alebo neplatná.

Aj v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcovi 1/ zabezpečiť predaj bytu navrhovateľovi žaloba bola nedôvodná. Súd prvého stupňa správne zistil, že odporca 1/ nedisponuje právom nakladať s priestormi obývanými navrhovateľom a jeho rodinou, nachádzajúcich sa na prízemí domu ... v B. Chýba skutkový a právny základ (podklad) pre požadované uloženie takejto povinnosti. (...)“

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom okrem iného uviedol:

«...prípustnosť vyvodzujeme z ustanovenia § 237 písm. a/ OSP, podľa ktorého sa „rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov“ za použitia § 241 ods. 2, písm. b/ OSP, podľa ktorého je „konanie postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu vo veci“ čo odôvodňujeme nasledovne:

Odvolačí súd si osvojil právny názor 1. stupňového súdu tak, že priestory užívané navrhovateľom neboli nikdy skolaudované ako byt a teda bytom nie sú a preto u navrhovateľa nemohlo vzniknúť právo osobného užívania bytu.

Konajúce súdy uvedeným postupom nielenže spochybnili rozhodnutia správnych orgánov, ktoré rozhodli o pridelení služobného bytu navrhovateľovi, ale o týchto rozhodnutiach prakticky vyslovili záver o ich neplatnosti, resp. neexistencie, bez predchádzajúceho preukázania a preskúmania právoplatnosti a účinnosti rozhodnutia správneho orgánu vo veci. Súdom nebolo preukázané, či orgánmi, ktoré vo veci rozhodli bol porušený zákon v ktorých ustanoveniach, ako a kým. (...)»

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby najvyšší súd v rámci rozhodnutia o podanom dovolaní zrušil rozsudok krajského súdu a okresného súdu a aby vec vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 sťažovateľovo dovolanie odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: „...Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 O. s. p., nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania, uvedenej v tomto zákonnom ustanovení. I keď dovolateľ vo svojom dovolaní vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. a/ O. s. p. namietal.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd SR dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p.). (...)“

Sťažovateľ v dovolaní uviedol konkrétne dôvody, ktorými tvrdil, že odvolacie konanie má vady v zmysle § 237 písm. a) OSP.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V súlade s uvedenými ustanoveniami OSP je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil.

Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 328/05).

Najvyšší súd sa týmto ustanovením dostatočne neriadil, keď v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 sa vo vzťahu k námietkam dovolania ohľadne jeho prípustnosti v dôsledku zmätočnosti konania pred prvostupňovým a odvolacím súdom (§ 237 OSP) sústredil iba na konštatovanie svojho záveru, že „... nezistil ... existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania, uvedenej v tomto zákonom ustanovení. I keď dovolateľ vo svojom dovolaní vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. a/ O.s.p. namietal“.

Takto stručne formulované odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí podaného dovolania možno v kontexte uvedených ústavných kritérií akceptovať iba vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. b) až g) OSP, existenciu ktorých sťažovateľ v podanom dovolaní netvrdil (najvyšší súd ju však skúmal z úradnej povinnosti v zmysle § 242 ods. 1 OSP). V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP namietol sťažovateľ až v sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy, avšak nie v samotnom dovolaní.

Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. a) OSP, ktorého existenciu sťažovateľ v podanom dovolaní výslovne tvrdil a uviedol konkrétne argumenty v tomto smere, najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia neuviedol, o aké právne úvahy svoj záver oprel, vôbec sa nevysporiadal s otázkou prípustnosti (resp. neprípustnosti) dovolania v prípadoch, keď odvolací súd rozhodoval podľa tvrdenia sťažovateľa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov [§ 237 písm. a) OSP]. Najvyšší súd v tomto prípade postupoval nedôsledne, jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné a nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (obdobne napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 116/06).

V dôsledku uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie svojimi účinkami porušilo základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Vzhľadom na to, že ústavný súd považuje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006 za rozporné s ústavnými princípmi spravodlivého procesu, bolo potrebné rozhodnúť o porušení označených práv sťažovateľa tak, ako je uvedené v prvom bode výrokovej časti tohto nálezu. Ústavný súd pritom nehodnotil vecnú správnosť alebo nesprávnosť označeného uznesenia, pokiaľ ide o samotný záver o neprípustnosti dovolania vo vzťahu k dôvodom podľa § 237 OSP, pretože rozhodovanie o tejto otázke patrí do právomoci najvyššieho súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa, ako aj porušenie jeho práva garantovaného medzinárodnou zmluvou o ľudských právach uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy preto toto rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V tomto konaní bude potrebné posúdiť námietky sťažovateľa o údajnom naplnení podmienok prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP procesným postupom a rozsudkami okresného súdu (zo 17. marca 2005) a krajského súdu (z 25. apríla 2006) v právnej veci sťažovateľa. Právne závery najvyššieho súdu bude potrebné v tomto smere aj náležite a konkrétne odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP, z čl. 46 ods. 1 ústavy a z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ podaním z 19. februára 2008 navrhol rozšírenie okruhu účastníkov konania o krajský súd a zmenu petitu sťažnosti a domáhal sa vyslovenia ním označených práv podľa ústavy a dohovoru aj druhostupňovým rozsudkom krajského súdu vo veci sp. zn. 8 Co 195/05 z 25. apríla 2006, zrušenia uvedeného rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ navrhol zmenu okruhu účastníkov konania, ako aj zmenu petitu sťažnosti až po jej predbežnom prerokovaní 9. januára 2008, v rámci ktorého bola sťažnosť uznesením č. k. III. ÚS 6/08-23 prijatá na ďalšie konanie pre namietané porušenie „... základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 276/2006 z 25. októbra 2006“.

V zmysle osobitnej právnej úpravy konania pred ústavným súdom obsiahnutej v § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde vymedzí ústavný súd predmet konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vo veci samej výrokom uznesenia o prijatí návrhu. Táto právna úprava nepripúšťa zmenu predmetu konania o prijatej sťažnosti (ani okruhu účastníkov) v merite veci po jej predbežnom prerokovaní (obdobne napr. I. ÚS 6/02, III. ÚS 347/06).

Z uvedených dôvodov prerokoval ústavný súd sťažnosť sťažovateľa len v rozsahu, v ktorom bola prijatá na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 6/08-23 z 9. januára 2008. Návrhu sťažovateľa na pripustenie vstupu krajského súdu do konania a na zmenu petitu sťažnosti preto nemohol vyhovieť.

Sťažovateľ žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorej výšku vyčíslila jeho právna zástupkyňa sumou 10 335 Sk. Trovy právneho zastúpenia právna zástupkyňa sťažovateľa bližšie špecifikovala ako odmenu za tri úkony právnej služby vrátane paušálnej náhrady výdavkov a 19 % DPH.

Ústavný súd pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri stanovení výšky náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'účením alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05).

Podľa § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi, v ostatných prípadoch sa základná sadzba tarifnej odmeny určí podľa § 10 citovanej vyhlášky.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2007 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu 178 Sk.

V súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. priznal ústavný súd sťažovateľovi podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2007, ktoré boli podľa jeho názoru odôvodnene a účelne realizované z hľadiska uplatnenia ústavnej ochrany jeho základných práv (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady

s klientom, písomné podanie vo veci - sťažnosť), vrátane paušálnej náhrady výdavkov a 19 % DPH (keďže jeho právna zástupkyňa je platiteľkou uvedenej dane).

Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania v sume 7 492 Sk, pričom uložil najvyššiemu súdu uhradiť ich na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Vo zvyšnej časti ústavný súd návrhu na priznanie náhrady trov konania sťažovateľovi nevyhovel, pretože v podaní z 19. februára 2008 neboli uvedené žiadne nové skutočnosti relevantné na rozhodnutie v predmetnej veci.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008